

Kitab Daniel - Nomer Satus Limalas

Mbabar Ciri-ciri Kenabian saka Generasi Pungkasan

Jeff Pippenger

2024-03-04

Ing generasi pungkasan saka sawijining umat kang kasirnakake, pratandha-pratandha nabi tartamtu kaidentifikasi. Mangkono, wong-wong mau dadi generasi ula beludhak, amarga padha wus mbentuk watake Iblis. Wong-wong mau dadi generasi para laku jina, amarga padha wus mbangun sesambungan kang ora kasucèkaké karo para satruné Gusti Allah. Wong-wong mau wis tekan ing sawijining tataran nalika padha ndeleng, nanging ora bisa mangerti, padha krungu, nanging ora bisa nyumurupi, amarga padha durung mratobat, kang digambarake minangka atiné dadi lemu. Musa iku sing kapisan ngandharaké gejala iki kanthi cetha.

Musa banjur nimbali sakèhé wong Israèl, sarta ngandika marang wong-wong mau: Kowé wus padha ndeleng samubarang kabèh kang ditindakaké déning Pangéran ana ing ngarepmu ana ing tanah Mesir marang Sang Pringon, lan marang sakehé para abdiné, lan marang sakehé negarané; yaiku panggoda-panggoda gedhé kang wus dideleng déning mripatmu, pratandha-pratandha, lan mukjijat-mukjijat gedhé iku. Nanging nganti tekan dina iki Pangéran durung maringi marang kowé ati kanggo mangerti, lan mripat kanggo ndeleng, lan kuping kanggo krungu. Pangandharing Toret 29:2-4.

Ing sebutan kawitan ngenani pratandha Laodikia bab ndeleng lan krungu, apa kang ora bisa dideleng déning umaté Gusti Allah iku yaiku pratandha-pratandha lan kaélok-an-kaélok-an saka sajarah dhasaré. Yeremia nandhani pratandha mau minangka sipat para “prawan bodho,” ing dina-dina wekasan, lan minangka pralambang saka panolaké para prawan bodho kanggo nampani pekabarané telung malaékat, kang diwiwiti saka wara-warané malaékat kang kapisan supaya wedi-asih marang Allah Sang Nitahaké. Amarga pambrontakan iki, padha ora nampa udan pungkasan.

Umumna iki ana ing brayat Yakub, lan wara-warakna ana ing Yehuda, pangandikané mangkéné: Saiki rungokna iki, hé bangsa kang bodho lan tanpa pangerten; kang nduwèni mripat, nanging ora weruh; kang nduwèni kuping, nanging ora krungu: Apa kowé padha ora wedi marang Aku? pangandikané Pangéran; apa kowé padha ora gumeter ana ing ngarsané-Ku, Aku kang wus netepaké wedhi dadi watesing segara lumantar pranatan kang langgeng, supaya segara ora bisa nglangkungi iku? Lan sanadyan ombake nggelora, nanging ora bisa ngalahaké; sanadyan padha gumuruh, nanging ora bisa nyabrang liwat iku. Nanging bangsa iki nduwèni ati kang mbrontak lan mbaléla; padha mbrontak lan lunga. Uga padha ora ngucap ana ing atiné, ‘Ayo saiki kita wedi marang Pangéran, Allah kita, kang maringi udan, yaiku udan wiwitan lan udan pungkasan, ing mangsané; Panjenengané ngreksa tumrap kita minggu-minggu panèn kang wus katemtokaké.’ Piala-pialamu wus nyingkiraké prakara-prakara iki, lan dosa-dosamu wus ngalang-alangi samubarang kang becik supaya ora tumeka marang

kowé. Yeremia 5:20–25.

Yehezkiel nandhesaké manawa wong-wong kang mratelakaké sipat-sipat sing dilambangaké déning ndeleng nanging ora mangertèni iku sawijining griya pambrontak. Wong-wong mau iku griya pambrontak kang ora gelem ndeleng sajarah dhasar-dhasaré, kang dadi prawan-prawan bodho, yaiku wong-wong sing durung kabalèkaké, awit padha nampik piwelingé malaékat kapisan, kang tegesé nampik kabèh, marga manawa kowé ora nampani piwelingé malaékat kapisan, kowé ora bisa nampani piwelingé malaékat kapindho utawa katelu. Ing kaanan iki udan pungkasan ditahan saka para prawan iki sajrone mangsané udan pungkasan. Sawisé Gusti Yésus ngandharaké sipat iki ing carita Panjenengané, Panjenengané banjur nerusaké kanthi ngaturaké pasemon bab wong nyebar wiji.

Nanging begja mripatmu, awit padha ndeleng; lan kupingmu, awit padha krungu. Satemené Aku pitutur marang kowé, yèn akèh para nabi lan wong-wong mursid padha kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kokdeleng, nanging ora ndeleng; lan krungu prakara-prakara kang kokrungu, nanging ora krungu. Mulané rungokna pasemon bab wong kang nyebar wiji. Nalika ana wong krungu pangandikaning Kraton, nanging ora mangerti, tumuli rawuh si duraka lan ngrampas apa kang wis kasebar ing atiné. Iki wong kang nampa wiji ing pinggir dalan. Déné wong kang nampa wiji ana ing panggonan watu-watu, yaiku wong kang krungu pangandika, lan sanalika nampani kanthi bungah; nanging ora duwe oyot ana ing awaké dhéwé, mung tahan sawatara mangsa; awit manawa rawuh kasangsaran utawa panganiaya marga saka pangandika mau, sanalika iya kesandhung. Wong kang nampa wiji ing antarané eri, iku wong kang krungu pangandika; nanging reribedaning donya iki lan cidraning kasugihan nyepet pangandika mau, nganti dadi tanpa woh. Nanging wong kang nampa wiji ana ing lemah kang becik, iku wong kang krungu pangandika lan mangerti; wong iki iya metokaké woh lan ngasilaké, ana kang satus tikel, ana kang sawidak, ana kang telung puluh. Panjenengané ngetokaké pasemon liyané marang wong-wong mau, pangandikané: Kratoning Swarga iku kapadhakaké karo sawijining wong kang nyebar wiji becik ana ing palemahané. Nanging nalika wong-wong padha turu, mungsuhé teka lan nyebar suket alang-alang ing antarané gandum, banjur lunga. Nanging nalika godhongé wis metu lan metokaké woh, suket alang-alang mau iya katon uga. Mulané para abdiné sing duwe omah padha sowan lan matur marang panjenengané: Gusti, menapa Panjenengan mboten nyebar wiji becik wonten ing palemahan Paduka? Menawi mekaten, saking pundi wonten suket alang-alang? Panjenengané ngandika marang wong-wong mau: Ana mungsuh kang nindakaké iki. Para abdi mau banjur matur marang panjenengané: Menapa Paduka kersa supados kawula sami tindak nglumpukaké? Nanging panjenengané ngandika: Ojo; supaya nalika kowé nglumpukaké suket alang-alang mau, aja nganti gandumé iya kokcabut bebarengan karo kuwi. Kareben loro-loroné padha tuwuh bebarengan nganti mangsané panèn; lan ing wektu panèn Aku bakal ngandika marang para tukang panèn: Klumpukna dhisik suket alang-alang iku, banjur talinen dadi buntelan-buntelan kanggo diobong; nanging gandumé klumpukna menyang lumbung-Ku. Matius 13:16–30.

Wong-wong bodho iku alang-alang, lan wong-wong wicaksana iku gandum. Ing pasemon bab sepuluh prawan, pamiliking lenga iku kang mratelakake bedane antarane rong golongan

mau, lan tumrap gandum lan alang-alang, dhasare iku apa wiji, yaiku pangandika, dimangerteni utawa ora. Panyebutan kapisan dening Musa ngenani sawijining golongan kang ora bakal weruh lan mulane ora bakal mangerti, netepake manawa pawarta kang kudu dimangerteni iku pratandha-pratandha lan kaajaiban-kaajaiban saka sajarah dhasar. Rujukan kenabian pungkasan marang unsur-unsur kabutahaning omah kang mbrontak dening Ellen White mratelakake manawa mripat-mripat kang kaberkahi kanggo ndeleng apa kang dikarepake kanggo dideleng déning sakehing wong mursid iku yaiku sajarahing gerakan Millerite.

“Kabeh pesen sing kaparingaké wiwit taun 1840–1844 iku kudu saiki diandharaké kanthi kakuwatan, awit ana akèh wong sing wis kelangan pituduhé. Pesen-pesen iku kudu lumaku menyang kabèh gréja.

“Kristus ngandika, ‘Begja mripatmu, amarga mripatmu ndeleng; lan kupingmu, amarga kupingmu krungu. Amarga satemene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh nabi lan wong mursid kepéngin ndeleng prakara-prakara kang kokdeleng, nanging ora padha ndeleng; lan krungu prakara-prakara kang kokrungu, nanging ora padha krungu’ [Matthew 13:16, 17]. Begja mripat-mripat kang ndeleng prakara-prakara sing katon ing taun 1843 lan 1844.’” Manuscript Releases, volume 21, 436, 437.

Gusti Yesus tansah nggambarake pungkasan lumantar wiwitan, lan rujukan kapisan ngenani wong-wong kang duwe mripat nanging ora weruh utawa ora mangerteni, lan rujukan pungkasan negesake manawa sajarah dhasar saka omah kang mbalela iku yaiku apa kang ora katon, lan mulane ditampik, lan kanthi mangkono nyegah wong-wong bodho supaya ora ngenali udan pungkasan. Sajarah taun 1840–1844 ditipèkké déning kamardikané Israèl kuna saka pangawulan Mesir. Gagalé Israèl kuna ngliwati proses pangujian wiwitan ndadèkaké wong-wong mau tekan ing Kades, ing kono padha nampa laporan palsu saka sepuluh pengintai lan milih sawijining panggedhé anyar kanggo nuntun wong-wong mau bali menyang Mesir. Patang puluh taun sawisé iku, wong-wong mau digawa bali menyang Kades, lan Musa gagal amarga nuthuk Watu kaping pindho.

Sanadyan Musa gagal, Yusak tetep nerusake mimpin wong-wong mau mlebu ing Tanah Prajanjian. Ujian pungkasan ing Kadesh kagandhèng karo sawijining pambrontakan gedhé, amarga Gusti Yésus tansah nggambarake wekasan kanthi wiwitan, lan pambrontakané sepuluh wong ndelok tanah ing Kadesh ing wiwitan patang puluh taun, lan ing pungkasané patang puluh taun uga nggambarake sawijining pambrontakan gedhé ing Kadesh. Nanging sanadyan ana pambrontakané Musa ing Kadesh, wahyu bab mlebu ing Tanah Prajanjian wis ora kasilèkaké manèh.

Ing pambrontakan taun 1863, kang nuwuhake pambrontakan sing saya tambah gedhé ing taun 1888, kang banjur nuwuhake pambrontakan sing saya tambah gedhé ing taun 1919, sing pungkasané ngancik pucaké ing pambrontakan taun 1957, Gusti Yesus nggawa Adventisme Laodikia bali menyang Kadesh. Panjenengané nggawa wong-wong mau bali menyang sajarah nalika malaékat katelu rawuh lan miwiti sawijining proses pangujian sing ing pungkasané ngetingalaké pambrontakan taun 1863, lan pambuwangan menyang

pangumbaraan ing ara-ara samuné Laodikia. Malaékat katelu mlebu ing sajarah pungkasan Adventisme Laodikia ing tanggal 11 September 2001 nalika malaékat kang rosa kuwasa saka Wahyu wolulas, yaiku malaékat katelu, tumurun. Panjenengané banjur ngumumaké yèn Babel wis rubuh, kaya sing dilambangaké déning dirubuhaké menarané Nimrod, nalika menara-menara ing Kutha New York dirubuhaké.

“Piwelingé malaékat katelu ora bakal dimangertèni, pepadhang kang bakal madhangi bumi kanthi kamulyané bakal sinebut pepadhang palsu déning wong-wong kang nampik lumaku ing kamulyanipun kang saya maju.” *Review and Herald*, 27 Mèi 1890.

Kaya tumrape Israel kuna, mangkono uga tumrape Israel modhèren. Generasi sing nyeksèni tanggal 11 September 2001 iku generasi pungkasan. Gusti Yesus ngandika ing Lukas pasal kaping selikur bilih “generasi iki,” lan Panjenenganipun nandhesaké bilih generasi punika yaiku wong-wong sing urip nalika langit lan bumi bakal sirna, kang kadadosan nalika Rawhipun kaping kalih. Generasi sing urip lan nyeksèni wangsulé Kristus bakal wus ngenali sawijining pratandha sing mbuktèkaké marang wong-wong mau bilih wong-wong iku generasi pungkasan. Wong-wong mau bakal mangertosi lan ngraosaken bilih wong-wong mau yaiku para wong sing urip nalika “akibating saben wahyu” wis ora “dawa maneh.”

Nalika Gusti Yesus medal saka Padaleman Suci bebarengan karo para murid, para murid nyuwun marang Panjenengane supaya nerangake apa kang dipunmaksudake dening katrangan Panjenengane bab karusakaning Padaleman Suci. Pirembungan mau nggambarake pirembungan kang bakal ditindakake para murid Panjenengane sajrone generasi pungkasan. Para murid kepengin mangertosi apa kang dipunmaksudake nalika Panjenengane bola-bali mulang bilih pasamuwan Advent Laodikia bakal kasapu sirna nalika hukum Minggu enggal rawuh, kaya dene para panyembah ing sajroning pasamuwan iku dimuntahake saka cangkeme Panjenengane, lan ora maneh dadi wong-wong kang ngandika tumrap Panjenengane.

Nalika mangsuli para murid, Gusti Yesus njlentrehake karusakaning Yerusalem lan sajarah kang ndherek sabanjure, tekan tumeka ing wekasaning jagad. Sasampunipun ngandharake ringkesan sajarah nganti ayat sangalasan, Panjenengane lajeng ngrembag karusakaning Yerusalem, sawijining karusakan kang satemene bisa kelakon nalika ing kayu salib, nanging dening sih-rahmat lan kasabaraning Allah katundha watara patang puluh taun. Ing pungkasaning patang puluh taun mau bakal ana sisan umat kang uwal saka karusakan iku, nanging namung menawa padha mangertos pratandha kang lajeng diparingake déning Panjenengane.

Ing wiwitaning Israèl kuna ana sawijining mangsa patang puluh taun, kang diwiwiti kanthi sawijining paukuman tumrap pambrontakané sepuluh mata-mata, kang ditundha sajrone patang puluh taun marga saka panyuwunan pangantarané Musa. Ing pungkasaning Israèl kuna ana sawijining paukuman tumrap pambrontakané salib, kang ditundha sajrone patang puluh taun marga saka kasabaran lan sih-rahmaté Kristus ing panyuwunan pangantarané. Ing kaloro riwayat mau ana turahan kang uwal. Gusti Yésus tansah nggambarake pungkasaning

sawijining prakara kanthi wiwitaning sawijining prakara.

Gusti Yesus ngandharake pratandha kang ana gegayutane karo karusakane Yerusalem lan maringi tetenger manawa iku yaiku “dina-dina piwales.”

Lan manawa kowe padha weruh Yerusalem dikubengi dening bala tentara, mula sumurupaa yen kasirnakane wus cedhak. Ing wektu iku, wong-wong kang ana ing Yudea padha mlayua menyang pagunungan; lan wong-wong kang ana ing tengahé kutha iku padha metua; lan wong-wong kang ana ing padesan aja padha mlebu ing kono. Awit iku padha dina-dina paukuman, supaya sakehing prekara kang katulis bisa kawujud. Lukas 21:20–22.

“dina piwales” iku pitu pageblug pungkasan, lan awit saka iku Sister White nyelarasaké karusakané Yerusalem karo paukuman eksekutifé Gusti Allah ing dina-dina pungkasan.

Padha nyedhaka, hé para bangsa, supaya padha krungu; lan rungokna, hé para umat: bumi muga-muga krungu, sarta samubarang kang ana ing jeroné; jagad, lan sakèhé kang metu saka ing kono. Awit bebenduné Pangéran tumrap sakehing bangsa, lan murkané tumrap sakehing wadya-balané: Panjenengané wis ngrampungé karusakané, Panjenengané wis nyerahaké wong-wong mau marang pambantaian. Wong-wongé kang mati uga bakal dibuwang metu, lan ambuné bosoké bakal munggah saka bathangé, lan gunung-gunung bakal luluh déning getihé. Lan sakehing bala tentarané langit bakal sirna, lan langit bakal digulung dadi siji kaya gulungan kitab: lan sakehing bala tentarané bakal tiba mudhun, kaya godhong gugur saka wit anggur, lan kaya woh anjir kang tiba saka wit anjir. Awit pedhang-Ku bakal kecelup ana ing langit: lah, pedhang iku bakal tumurun nglawan Idumea, lan nglawan bangsa kang kena ing ipat-ipat-Ku, kanggo pangadilan. Pedhangé Pangéran kebak getih, pedhang iku dadi lemu marga katutupan gajih, yaiku getihé cempé lan wedhus, karo gajihé ginjel wedhus gèmbèl: awit Pangéran kagungan kurban ana ing Bozrah, lan pambantaian gedhé ana ing tanah Idumea. Lan kéwan-kéwan sungu siji bakal tumurun bebarengan karo wong-wong mau, lan pedhèt-pedhèt lan sapi lanang; lan tanahé bakal teles kebak getih, lan leburné bakal dadi lemu marga gajih. Awit iki dinané piwalesé Pangéran, lan taun pambalesan kanggo prekarané Sion. Yesaya 34:1–8.

Yesus maringi penampilan umum kapisan Panjenengane ing Nazaret, kanthi ngumumaké diri-Nya minangka Mesias. Penampilan mau sacara kenabian dipréntah déning paugeran sebutan kapisan. Wacan sing Panjenengane pilih nandhakaké manawa pakaryan-Nya nyakup ngumumaké “dina piwalesing Pangeran.” Kang miturut Yesaya uga minangka “taun piwales kanggo pasulayaning Sion.”

Ana ing Nazaret Kristus miwiti palayanan umum Panjenengané lan ngumumaké Sarirané minangka Mesias. Nalika iku wong-wong kang krungu pangandikané, nanging ora mangertèni, nyoba matèni Panjenengané kanthi mbuwang Panjenengané saka gunung. Wiwitané palayanan Panjenengané ditandhani déning upayané wong-wong ing kuthané dhéwé kanggo matèni Panjenengané, lan pungkasané palayanan Panjenengané umaté Panjenengané dhéwé pancèn matèni Panjenengané. Palayanan Panjenengané iku kanggo

ngenal Sarirané minangka Mesias, kang Panjenengané dados nalika Panjenengané kasurung déning pangurapan ing baptisané. Ing baptisané, sawijining pralambang ilahi tumurun kanggo ngesahaké kaleksanané ramalan ngenani rawuhé Mesias. Ing tanggal 11 Agustus 1840 sawijining pralambang ilahi tumurun kanggo ngesahaké ramalan ngenani pekabaran pangujian saka sajarah iku. Lan ing tanggal 11 September 2001 sawijining pralambang ilahi tumurun kanggo ngesahaké pekabaran kang wis diramalaké saka sajarah iku, yaiku pekabaran udan pungkasan.

“Sawisé makarya rong dina bebarengan karo wong-wong Samaria, Gusti Yesus nilar wong-wong mau kanggo nerusaké lelampahané menyang Galiléa. Panjenengané ora kendel suwe ana ing Nasarèt, panggonan nalika Panjenengané nglampahi mangsa enom lan wiwitan kadewasané. Sambutan marang Panjenengané ing papan pangibadah kono, nalika Panjenengané ngumumaké Sarirané piyambak minangka Sang Kang Katiesi, mengkono ora nyenengaké, saéngga Panjenengané mutusaké nggolèki pategalan sing luwih ngasilaké, martakaké marang kuping-kuping kang gelem ngrungokaké, lan marang ati-ati kang bakal nampani piwulangé. Panjenengané ngandika marang para muridé yèn nabi iku ora nduwèni pakurmatan ing nagarané dhéwé. Pangandikan iki nerangaké rasa wegah alamiah kang diduwèni déning akèh wong kanggo ngakoni tuwuhing prakara kang nggumunakaké lan pantès dipuji ing wong sing urip kanthi tanpa pamer ana ing tengah-tengahé, lan kang wis padha dikenal raket wiwit bocah. Nanging ing wektu sing padha, wong-wong iki uga bisa dadi kegirangan tanpa kendhat marang pengakoné wong manca lan wong petualang.” The Spirit of Prophecy, volume 2, 151.

Ing Lukas bab selikur, Kristus nglairaké jati dhiriné golongan satus patang puluh papat éwu, yaiku generasi pungkasan sing ora ngalami pati. Panjenengané nindakaké iku kanthi nyawisaké sajarah sing wiwit nalika rawuhipun kang pungkasan menyang papan sing biyèn dadi omahé Sang Rama, nanging banjur wis dadi omahé wong Yahudi. Ing cariyos sajarah sing wiwit dipratélakaké déning Gusti Yesus, Panjenengané tumeka ing titik nalika Yérusalèm, lan Bait Suci sing dikarepaké para sakabat supaya dipunmangertosi, bakal dirusak (70 M). Panjenengané ngidentifikasi karusakan mau minangka dina-dina pambalesan, sing dadi bagéan saka pawartos pambukaning palayanipun. “Dina-dina pambalesan” iku nglambangaké ora mung karusakané Yérusalèm ing taun 70 M, nanging uga mangsa bebenduning Allah kaya dene dipratélakaké ing pitu wewelak pungkasan.

Amarga iki dina kagungané Pangéran Allah semesta sarwa, dina piwales, supaya Panjenengané males marang para satru-Né; lan pedhang bakal nguntal, lan bakal marem sarta mendem déning getihé wong-wong mau; amarga Pangéran Allah semesta sarwa kagungan kurban ana ing tanah sisih lor, ing sacedhaké bengawan Éfrat. Yeremia 46:10.

“dina piwales” tumrap Babil, kang dilambangaké déning “kurban ing tanah lor ing pinggir Kali Efrat,” diwiwiti nalika angger-angger Minggu sing enggal bakal teka iku diundhangaké.

Amarga saka bebenduning Pangeran, kutha iku ora bakal dienggoni, nanging bakal dadi sepi temenan; saben wong kang liwat ing Babil bakal gumun, lan bakal nyemoni sakehing wewelake. Padha tata-becikna larikanmu ngubengi Babil; kowé kabèh kang

mbengkongaké panah, padha panahna dheweke, aja ngirit panah siji waé; awit dheweke wus nglakoni dosa marang Pangeran. Padha bengoka nglawan dheweke saka sakubengé: dheweke wus nyerah; dhasar-dhasaré wus rubuh, témbok-temboké wus dibubrah; awit iki paukuman males saka Pangeran; balasenana marang dheweke; kaya kang wus ditindakaké, mengkono uga tindakna marang dheweke. Sirnakna wong kang nyebar wiji saka Babil, lan wong kang nyekel arit ing mangsa panèn; awit wedi marang pedhang kang nindhes, saben wong bakal mbalik marang bangsane dhewe, lan saben wong bakal mlayu menyang nagarine dhewe. Israel iku wedhus kang buyar; singa-singa wus ngoyak dheweke lunga: sing kapisan, ratu Asyur wus nguntal dheweke; lan sing pungkasan, Nebukadnésar iki, ratu Babil, wus ngremuk balung-balunge. Mulané mangkéné pangandikané Pangeran Yehuwah Gustining sarwa tumitah, Gusti Allaha Israel; Lah, Aku bakal ngukum ratu Babil lan negarane, kaya Aku wus ngukum ratu Asyur. Lan Aku bakal mbalèkaké Israel manèh menyang padunungane, lan dheweke bakal mangan pangonan ing Karmel lan Basan, lan nyawane bakal kasugeman ana ing gunung Éfraim lan Giléad. Ing dina-dina iku, lan ing wektu iku, mangkono pangandikané Pangeran, pialaning Israel bakal digolèki, nanging ora bakal ana; lan dosa-dosané Yehuda uga, iku ora bakal ketemu; awit Aku bakal ngapura wong-wong kang Daktetepaké isih kari. Padha munggha nglawan tanah Merataim, ya nglawan tanah iku, lan nglawan para pedunungé Pekod; rusakna lan tumpesna babar pisan miturut buriné, mangkono pangandikané Pangeran, lan tindakna manut samubarang kang Dakdhawuhaké marang kowé. Ana swaraning perang ana ing tanah kono, lan karusakan gedhé. Kapriyé palu saka saindenging bumi iku katigas lan remuk! Kapriyé Babil wis dadi kaèngan ana ing antaraning para bangsa! Aku wus masang jerat kanggo kowé, lan kowé uga kepanjing, hé Babil, déné kowé ora sumurup; kowé ketemu, malah uga katangkep, awit kowé wus mbangkang marang Pangeran. Pangeran wus mbukak gudhang gegamané, lan wus ngetokaké piranti-piranti bebenduné; awit iki pakaryané Pangeran Yehuwah Gustining sarwa tumitah ana ing tanahé wong Kasdim. Padha teka nglawan dheweke saka tapel wates kang paling adoh, bukaken lumbung-lumbungé; tumpukna kaya longgokan-longgokan, lan tumpesna babar pisan; aja nganti ana kang kari saka dheweke. Patènana sakehing banthèngé; muga padha mudhun menyang papan pangpatènan; bilai tumrap wong-wong mau! awit dinané wus tekan, wektu piwalesé. Swarané wong-wong kang padha mlayu lan uwal saka tanah Babil, kanggo martakaké ing Sion paukuman males saka Pangeran, Allah kita, yaiku paukuman males kanggo Pedalemané. Padha kumpulna para pamanah nglawan Babil; kowé kabèh kang mbengkongaké panah, padha kémah ngubengi dheweke; aja nganti ana siji waé kang uwal saka kono: ganjarana dheweke manut pakaryané; manut samubarang kang wus ditindakaké, tindakna uga marang dheweke: awit dheweke wus gumunggung marang Pangeran, marang Kang Mahasuci, Allaha Israel. Yeremia 50:13–29.

Karusakaning Yerusalem ing taun 70 M nggambarake paukuman eksekutif marang sundel Babil, kang diwiwiti nalika hukum Minggu sing bakal enggal teka ing Amérika Sarékat. Gusti Yesus pirsu bilih Panjenenganipun lagi netepake taun 70 M minangka hukum Minggu sing bakal enggal teka, awit Panjenenganipun punika Panganggit Sabdanipun, lan Panjenenganipun punika Sabda punika piyambak. Iku wigati kanggo mangerteni lataring

ramalan kang Gusti Yesus aturake ing Lukas pasal selikur, supaya bisa mangerteni pratandha apa kang nandhani bilih generasi pungkasan wis tekan.

Kita badhé nerusaken pasinaon punika wonten ing artikel salajengipun.

“Rawhipun Sang Kristus badhé kalampahan ing mangsa ingkang paling peteng wonten ing sajarah bumi punika. Jamanipun Nuh lan jamanipun Lot nggambaraken kawontenaning donya sakderengipun rawhipun Putraning Manungsa. Kitab Suci, kanthi nedahaken dhateng wekdal punika, mratélakaken bilih Iblis badhé nyambut damel kanthi samukawis kakuwatan lan ‘kanthi sakehing panyasaraning piawon.’ 2 Tesalonika 2:9, 10. Pakaryanipun katitahaken kanthi cetha lumantar pepeteng ingkang saya ndadra kanthi rikat, kalepatan ingkang tanpa wilangan, bidah-bidah, lan panyasaran ing dinten-dinten pungkasan punika. Iblis boten namung mimpin donya dados tawanan, nanging ugi panyasaranipun sami ngrembaka kados ragi ing pasamuwan-pasamuwan ingkang ngakeni asmane Gusti kita Yesus Kristus. Murtaf ageng punika badhé tuwuh dados pepeteng ingkang jero kados tengah wengi. Kangge umating Allah, punika badhé dados wengi pangadilan, wengi pasambat, wengi panyiksa amargi kayekten. Nanging saking wengi pepeteng punika, pepadhang Allah badhé sumunar.”

Panjenengané ndadosaké “pepadhang sumunar metu saka pepeteng.” 2 Korinta 4:6. Nalika “bumi durung awujud lan suwung; lan pepeteng nutupi lumahing samodra kang jeru,” “Rohé Allah nglayang ana ing lumahing banyu. Lan Allah ngandika: Dadiyo pepadhang; banjur ana pepadhang.” Purwaning Dumadi 1:2, 3. Mangkono uga, ing wengi pepeteng kasukman, pangandikané Allah lumaku maju, “Dadiyo pepadhang.” Marang umaté Panjenengané ngandika, “Tangia, sumunarana; awit pepadhangmu wis rawuh, lan kamulyaning Sang Yehuwah wis madhangi kowé.” Yesaya 60:1.

“‘Lah,’ pangandikane Kitab Suci, ‘pepeteng bakal nutupi bumi, lan pepeteng kang kenthel wong-wong akèh; nanging Pangéran bakal jumeneng madhangi kowé, lan kamulyané bakal katon ana ing ndhuwurmu.’ Ayat 2. Kristus, padhangé kamulyaning Rama, rawuh ing donya minangka pepadhangé. Panjenengané rawuh kanggo makili Allah marang manungsa, lan bab Panjenengané katulis yèn Panjenengané kaparingan jumeneng ‘kanthi Roh Suci lan kanthi kakuwatan,’ lan ‘lumampah mrana-mréne nindakaké kabecikan.’ Kisah Para Rasul 10:38. Ing papan pangibadan ing Nazaret Panjenengané ngandika, ‘Rohé Pangéran ana ing Aku, awit Panjenengané wis nglenggahi Aku supaya martakaké Injil marang wong miskin; Panjenengané wis ngutus Aku supaya marasaké wong kang remuk atiné, martakaké kamardikan marang para tawanan, lan mulihaké pandeleng marang wong wuta, mbebasaké wong kang katindhés, martakaké taun sih-karsané Pangéran.’ Lukas 4:18, 19. Iki pakaryan kang dipréntahaké marang para muridé supaya ditindakaké. ‘Kowé iki pepadhanging donya,’ pangandikané. ‘Padhangmu supaya mencorong mangkono ana ing ngarepé manungsa, supaya padha weruh marang panggawému kang becik, lan padha ngluhuraké Ramamu kang ana ing swarga.’ Matius 5:14, 16.” Prophets and Kings, 217, 218.